

СЛЕДЪ СТАРОЗАГОРСКИЯ БОЙ

Двадни бяха те следъ злочестия бой,
Гладни, морни, отъ скърби убити . . .
Тяхъ, героите, стигна нерадостна честь,
А победата врагътъ похити.

Разнебитени въ боя, единъ по единъ
Те случайно отпосле се сбраха —
Тезъ малцина, които при слабий огънь
Нея вечеръ тъжовни седяха.

И замисленъ продума единий отъ тяхъ :
„Всякой страда и всякой натяква ;
Но щастливи вълни ни отвлякоха назъ . . .
А каква ли съдбина очаква

Тамъ онези що паднаха врагу въ ръце
Живи, мъртви и смъртно ранени ?!“
И повтори съ въздишка : „Злочестий Поповъ,
Сякашъ той и сега е предъ мене !

Двама бехме при знамето ний. Като градъ
Тамъ върху ни куршуми валяха
И пищаха гранати . . . Барутния димъ
Бе нависналъ надъ назъ като стряха.